

KIS LAP

A FOGOLYMADÁR. (lásd 282. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

GEN ám, csakhogy a víz elviszi mindenestül, nem kapjuk többé vissza. „Azon is segítünk,“ szolt Nelli, s ezalatt már oda is vonszolta nagy fáradsággal a teknőt. „Csak nem kell mindjárt megijedni; Katicza, jőjj segíts, akkor a te bábuiddat is beleteszszük.“

„De mama nem szereti ám, ha a víz közelében játszunk,“ szolt még egyszer Anna, ki félénkebb volt, de a makacs és vakmerő Nellit nem tudta tervétől eltéríteni.

„Mama nem fog semmit megtudni,“ felelt Nelli, s ezalatt a vízre toltta a teknőt. „Aztán hiszen nem is bűn az, ha bábuinkat kissé megcsónakáztatjuk.“

Anna lassanként maga is kedvet kapott a játékhoz s még csak azt jegyzé meg:

„Hanem ha a víz elviszi a teknőt a bábukkal együtt, akkor mégis megtudják ám.“

„Dehogy viszi el a víz! Ezt a ruhaszáritó kötelet leoldjuk — így — aztán a teknőre erősítjük — így ni — már most ezt a végét megfogjuk és vele visszahuzzuk, amikor akarjuk. Katicza, szaladj haza, hozd el a bábukat.“

A legkisebbik leány gyorsan hazaszaladt s nem sokára visszatért

négy kövér, piros bábuval. Szegény Bertácskának szinte fájt a szive, midőn a szép bábut látta és saját szép bábuira gondolt; ugy szeretett volna most lemenni és játszani ezekkel a leánykákkal; de eszébe jutott, hogy ezek őt ezigányleánynak nézik és megvetik; csendesen maradt tehát az ablakban és nézte a játékot.

Miután elhelyezték a bábukat a csónakban, — már t. i. a teknőben, — Anna erősen megfogta a kötelet, hogy a csónak el ne uszszék, Nelli és Katicza pedig tolták ki a csónakot a vízbe. De alig tolták egy pár lépésnyire, a csónak megakadt, mert a víz ott nagyon sekély és mocsáros volt. Akármint erőködött a három kis leány, nem tudták a teknőt megmozdítani.

TIZENNYOLCZADIK FEJEZET.

A hejótörés.

Bertácska hallotta, midőn Anna kiáltá: „Ah, hiába erőködünk, nem fog a mi hajónk uszni. Hagyjuk abba, gondoljuk, hogy már visszatértünk.“

„Oh persze! majd segítünk a bajon,“ kiáltott Nelli, ismét a házhoz szaladt és egy nagy poznával tért vissza; a rudat teljes erővel neki feszíté a teknő-csónaknak és pedig olyan sikerrel, hogy a csónak nemcsak megmozdult, hanem Annát, ki a teknőhöz kötött kötelet erősen kezében tartotta, maga után rántotta a vízbe, maga Nelli pedig, elvesztvén az egyensúlyt, utána potyant

Annán
Anna
uszni l

Szi
két leá
harmad
kodva
ugyan,
de hog
sem tu

Be
ból és
a ki m
pillanat
csinálni
nak, —
a vén
nem so
kapasz
álló fa

s nem
ben ke
összesz
a part
már ki
ticzána

„S
gítség!

A
iramod
kiáltoz

És
maga s
ha ő n
többi s
felford
tette s
zott; a
kötél h

Annának s a teknő a bábukkal, Anna és Nelli egyszerre akaratlanul uszni kezdtek a vizen.

Szívzaggató hangon kezdett a két leány visitani a vízben, míg a harmadik, a kis Katicza, báméskodva állt a parton s azt tudta ugyan, hogy itt most nagy baj van, de hogy ő mit tegyen, arra gondolni sem tudott.

Berta látta mindezt az ablakból és látta, hogy nincs közel ember, a ki megmentse a leányokat. Egy pillanatig ő maga sem tudott mit csinálni s neki rohant a zárt ajtónak, — de eszébe jutott, hogy ezt a vén cigánynő nem nyitja ki neki; nem sokat gondolkozott tehát, fölkapaszkodott az ablakra, egy közel álló fa segítségével lemászott a földre s nem törődött azzal, hogy e közben kezét megvérezte és ruháját összeszaggatta. Lélekszakadva rohant a part felé s még oda sem ért, már kiáltá a báméskodó kis Katiczának:

„Szaladjon a házba, kiáltsa „segítség!”

A kis gyermek gyorsan nekiiramodott s Berta hallhatá, mint kiáltozza: „Mama! Segítség! Mama!”

És miért nem szaladt Bertácska maga segítségért? Mert látta, hogy ha ő nem segít mindjárt valamit, a többi segítség késő lesz. A teknő felfordult, Anna a kötelet eleresztette s a teknő egyik végébe fogózott; a víz már sodorta őket, a kötél hosszan uszott utánok. Anna

kétségbeesetten kapaszkodott a teknőbe s Bertácska látta, hogy ha a kötelet megfoghatja, addig feltarthatja a teknőt, míg emberek jönnek. Bátran nekiszaladt a folyónak s egészen derekáig ért a hideg víz, míg végre meg kapta a kötelet. Kivonni a partra nem bírta, sokkal gyöngébb volt, de legalább feltartotta, hogy a mély vízre nem sodortatott.

Több perc telt el ily kétségbeesett helyzetben, míg végre a segítség jött. Egész csapat ember jött rohanva, kivonták Annát és Nellit is, ki a hosszú rudba kapaszkodva már fuldokolt. Nagy zavar és izgatottság volt, a kis leányokat ölben vitték haza s szegény Bertácskára senki sem ügyelt, mert senki sem gondolt arra, hogy ennek a kis fekete leánynak, aki derékig vizesen mászott ki a vízből, mi köze lehet az egész dologhoz. Bertácska félénken sietett vissza szobája felé, — de nem tudta, hogy jusson vissza; az ablakon át visszamászni nem tudott, keze el is volt zsibbadva a kötél erős tartásától s így szomorúan leült egy fa árnyékába. A vén cigánynő, azon hitben, hogy Bertácska a szobában van, szintén nem gondolt most reá, mert mással volt elfoglalva. A vízbe esett gyermekek tudniillik részint a nagy ijedtségtől, részint mert meghültek, betegek lettek s a vén cigánynőt hívták hamarjában hozzájuk, mert orvos

(Folytatás a 278. lapon.)

A Kis Vadász. (lásd 287. 1.)

Bujósdí. (lásd 283. l.)

(Folytatás a 275. laphoz.)

nem volt közel s tudták, hogy az ilyen vén cigánynő hosszas kóborlásai alatt sokfélét megtanul és gyakran jó orvosságot tud ajánlani. És csakugyan a vén cigánynő segített a gyermekek baján, úgy hogy ezek este már egészséges álomba merültek.

Ekkor mindnyájan visszanyerték végre nyugalmukat s a vén cigánynőnek is eszébe jutott, hogy Bertácska egész nap a szobába van esukva és egy harapás kenyeret sem kapott, sietett tehát a szobába, s azt hitte, hogy majd sirást, kiáltozást fog hallani. De midőn az ajtóhoz ért, minden csendes volt.

„Bizonyosan alszik,“ gondolá s belépett; de Bertának nyoma sem volt a szobában, az ablak nyitva állott s a közeli fán egy-két leszakadt ruhadarab mutatta, hogy a kis leány itt mászott ki. A vén cigánynő mint egy bőszen rohant ki, keresgélt, kutatott mindenütt, kérdezősködött mindenkitől, de a kis leányt senki sem látta és kedve sem volt senkinek a keresésre. Házról-házra szaladt a gonosz asszony, de hiába; sokan be sem bocsátották, azt gondolván, hogy hazudik s cigányok módjára csak lopni akar. Csak a két vízbeesett leányka anyja mutatott részvétet, mert azt gondolta, hogy Berta igazán leánya vagy rokona a vén cigánynőnek; azt tanácsolta neki, hogy csak várjon nyugodtan, majd ő a bíró által kerestetni fogja a gyermeket.

De a ravasz cigánynőnek nem igen tetszett ez a jó tanács; nem igen szeretett ő bíró vagy rendőr közelében lenni. Tudta, hogy ha Bertácska szabad, elbeszéli történetét mindenkinek s talál is olyan emberre, a ki elhiszi. Ekkor pedig nem jó dolog vár a gyermekrablóra. Rettentően boszankodott tehát, hogy minden tervének így vége lett és Bertácska kiváltásának árán nem fog könnyű életet élhetni; de mégis jobb szerette saját bőrét s azért lehetőleg gyorsan bucsut vett és elsietett, senki sem kérdezte és tudta hová.

A veszedelemből megszabadult kis leányok szüleikhez ezalatt többen jöttek, rokonok és jó ismerősök, hogy meggyőződjenek, miszerint a leányoknak nem történt semmi nagyobb bajok. Este is többen ültek együtt s beszéltek a balesetről, intették a gyermekeket, hogy okuljanak a veszedelmen, egy öreg bácsi pedig dicsérte a kis Katiczát, hogy volt annyi esze és rögtön szaladt segítségért, pedig sok nagyobb gyermek is úgy elvesztette volna ijedtében lélekjelenlétét, hogy nem tudott volna mit csinálni.

A kis Katicza csak hallgatta egy ideig a dicséretet, — hanem egyszerre csak közbe szólt és elmondá, hogy bizony neki magának eszébe nem jutott volna segítségért szaladni, hanem az a fekete cigányleány küldte.

„Kicsoda?“ kérdék mindnyájan.

„ki má
ott vo
leány
segits
hogy
rott s
teknő
kezett
szen c

E
szülő
kis le
mekei
valam
czigán
hova

„I
dolog
rokon
Majd

E
ijedtsé
pedig
csakug
sának
ment,
partján

A E
N
látni, n
rebet
kevés v
Juno, e
úgy tör
tak s
hatalma

„Igen, ugy van,“ szolt Anna, ki már egészen felüdült és szintén ott volt, „igen, egy fekete cigány-leány jött oda, az küldte Katiczát segítségért, nekünk pedig kiáltá, hogy ne féljünk, aztán a vízbe ugrott s a kötélnél fogva tartotta a teknőt mindaddig, míg segítség érkezett. Ő mentett meg engem, egészen derékig vízben állott!“

Ez egészen új dolog volt s a szülők nagyon sajnálták, hogy a kis leányt, ki megmentője volt gyermekeiknek, nem is láthatják. Hátha valami baja esett? Hiszen a vén cigánynő nem tudta megtalálni... hova lehetett?

„Nekem nem tetszik az egész dolog ezzel a vén cigánynővel, ki rokonának mondja a kis leányt. Majd utána járok holnap.“

Ezzel lefeküdtek s a kiállott ijedség után jól aludtak. Másnap pedig a leányok apja, Berki ur, csakugyan nekiindult a dolog kutatásának s legelőször is arra a helyre ment, hol a baleset történt a folyó partján.

(Vége következik.)

A KUTYA MINT HALÁSZ.

Nem közönséges dolog olyan kutyát látni, mely halászni is tud. Nyulat, verebet csak megfog sok kutya, hanem kevés volna képes halat fogni, mint tette Juno, egy jó barátom kutyája. A dolog úgy történt, hogy a folyó partján sétáltak s egyszerre megpillant Juno egy hatalmas pontyot, mely a víz szélén a

napon sütközött. Villámgyorsan odaugrott és megkapta hátát, — de a hal kisiklott s befelé uszott; Juno nem engedte magát oly könnyen megverni; utána rohant s megkapta a hal farkát és akár hogy eviczkélt és erőlködött a ponty. Juno nem tágitott, hanem kiuszott vele a partra. Két láb hosszú pompás hal volt s ugyancsak jól falatoztunk belőle, De Juno is jó vacsorát kapott ám.

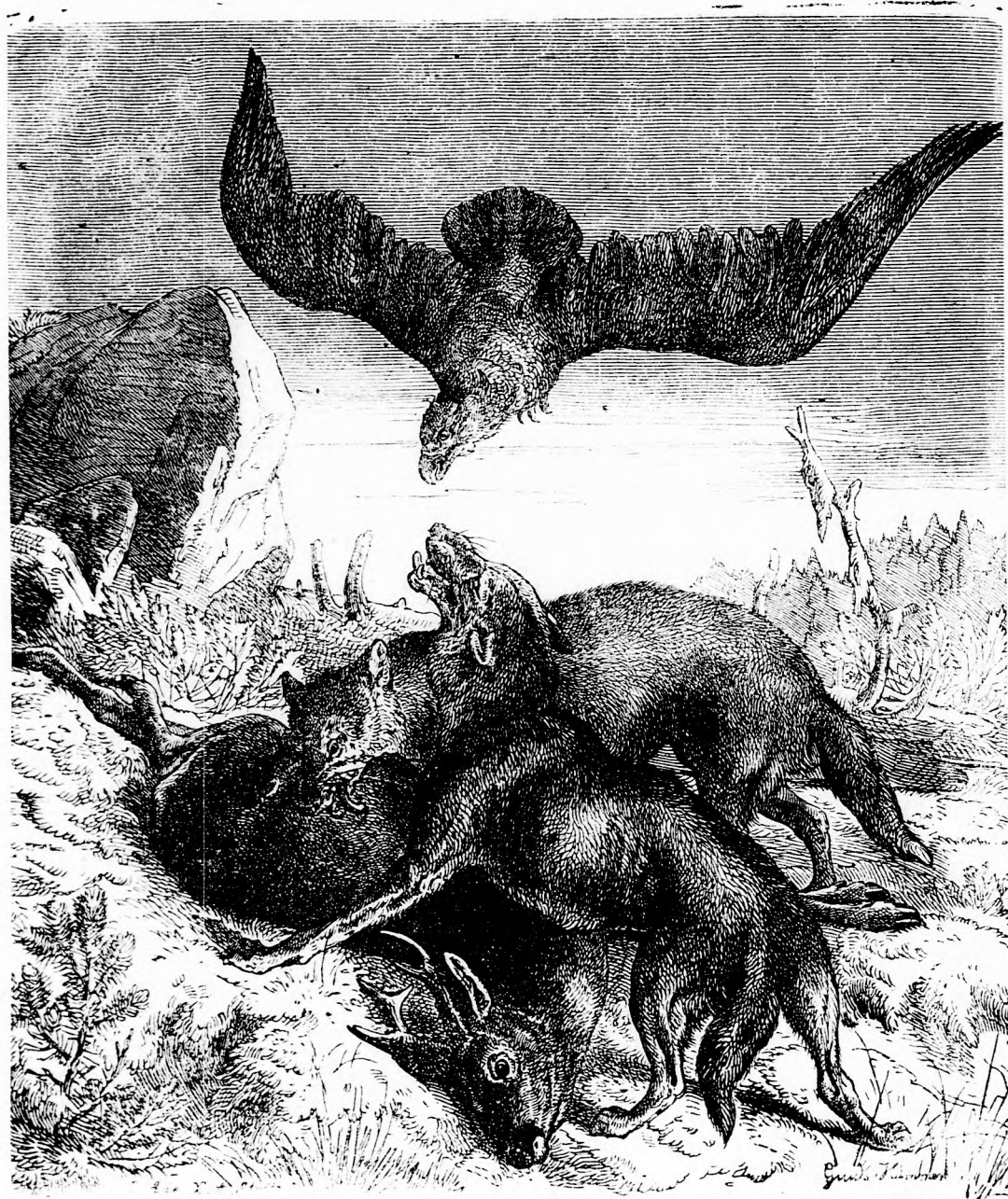
AZ ÁLLATORSZÁGBÓL.

1.

A feeskének nincs naptára,
Mégis tudja mikor van nyár,
Jól tudja, hogy mikor lesz fagy
S mikor reá új meleg vár.

2.

A kakuknak türelme nincs,
Más kelti ki a tojását,
S nem is önző, másnak hagyja
A családi boldogságát.

LAKMÁROZÓ FARKASOK. (lásd 283. 1.)

AZ ARANY KALÁSZ.

Szép az arany a hegyekben,
Melyet lángész napfényre hoz,
És ez a kincs mindenkinek
Egyaránt örömet okoz.

A napfény, mely reá esik,
Százszor ragyogóbbá teszi,
Sokat nyom, de terhét kiki
Szívesen vállára veszi.

De még mennyivel aranyosb
S ragyogóbb az aranykalász,
Mit a széles rónaságon
Buzaszemmel telve találsz!

A FOGOLYMADÁR.

(Képpel a czimlapon.)

Nos, gyermekek,“ szolt az apa, „láttatok multkor, hogy mit csinált a czicza, hogy mentette meg kicsinyeit a zápor elől. Azt hiszitek, hogy más állatnak nincs annyi esze, mint a czicznak?“

„Oh, bizonyosan van, és kedves apa el is tudna nekünk mesélni sokat, ha szépen kérnők, ugy-e?“ szolt hizelgően a kis Ilonka.

„És miről meséljek nektek?“

„Akármiről — például valamely madárról.“

„Jól van. Épen ma voltam fogolyvadászaton, tehát beszélek nektek valamit a fogolyról, melynek husát ugyanesak szeretitek sütvé. Pedig a fogoly elevenen is igen kedves és ügyes madárka, nagyon könnyen megszeliidül s igen mulattató. Egy barátomnak volt egy ilyen szelidített fogolymadara, melyet Misinek keresztelt el; oly szelid volt, hogy mialatt barátom dolgozott az asztalnál, a madár karjára szállt s ott nyugodtan aludt; nagyon szerette, ha czirogatták s midőn gazdája valahonnan hazajött, nagy örömmel sietett eléje. A háznak minden lakosát ismerte, sőt még a nem igen gyakori látogatókat is, kik közül aztán kiválasztott magának kedvencz és gyűlölt személyeket. A butorzatra is nagy gondja volt; ha valamely butor

más szobába tétetett át, vagy ha új butor jutott azon szobába, mely a fogoly lakhelye volt, figyelmesen és vizsgálódó szemmel járt körülötte s csőrével meg-megtapogatta; ugyszintén ha azok, kiket szeretett, valami feltünő színű ruhát, kendőt vagy nyakkötőt viseltek, Misi urfi rögtön észrevette s jól megvizsgálta. Éjjel gazdája ágya mellett aludt, de soha sem zavarta s meg nem mozdult addig, míg az inas nem jött felkölteni urát; ekkor aztán Misi lelkiismeretesen örködött, hogy gazdája el ne aludja a reggelit s addig károgott, sipitott, míg gazdája föl nem kelt.

Egy napon nagy baj történt. — Misi urfi megijedt valamitől s az épen nyitva volt ablakon át kirepült. Ez nagyon váratlan dolog volt oly tudós madártól, mint Misi, főleg mivel szárnyait nem szokta használni s a szobából nem szeretett kimenni még a folyósóra sem. Gazdája nagyon sajnálta s azt hitte, hogy Misi urfit az utczán bizonyosan megeszik a kutyák; de estefelé egy ismerős kis fiu megtalálta és visszahozta s nagy volt az öröm ugy Misi, mint gazdája részéről. Hogy jövőre ilyen tréfát ne kezdjen Misi urfi, gazdája hálót tétetett az ablakra. Egy napon barátom épen íróasztalánál dolgozott a szomszéd szobában, midőn a madár nagy sipitással belép, hozzá szalad, csőrével fogdossa és ismét kimegy a másik szobába. Barátom nem igen ügyelt erre, de Misi másodszor is bejött, még nyugtalanab-

bul. ug
kelt s
hol a
vezeté.
esett v
helyezt
megnyu

De
ügyes;
olyan.
vagy b
fel ki
más eff
tani a
radság
betakar
nem le
kicsiny
még al
anyjok
tos he
kicsiny
az eső
közele
sával t
teni; c
a kies
maga
kezd l
mészet
szembe
siet. I
s a fo
jó táv
fölrepü
melyek
az öre
hallják

bul. úgy hogy gazdája végre föl-
kelt s követte a másik szobába,
hol a madár egyenesen az ablakhoz
vezeté. És ime, — az ablakról le-
esett volt a háló; barátom vissza-
helyezte s ekkor Misi urfi ismét
megnyugodott.

De nem csak a szelidített fogoly
fügyes; a mezőn, vad állapotban is
olyan. Fészket rendszeren magas fűben
vagy bozótban rakja s ott növeli
fel kicsinyeit. De mert a róka s
más efféle nagyon szereti elpuszti-
tani a tojásait, a fogoly nagy fá-
radsággal összehord faleveleket és
betakarja fészket teljesen, úgy hogy
nem lehet megismerni. És mikor a
kicsinyek már kikeltek a tojásból,
még akkor is milyen önfeláldozó az
anyjok! Ha esik, nem menekül biz-
tos helyre, hanem maga alá rejti
kicsinyeit és védi őket a hideg és
az eső ellen; ha pedig a vadász
közeledik, akkor élete kockáztatá-
sával törekszik kicsinyeit megmen-
teni; egy sajátságos hangot ad, mire
a kicsinyek elbujnak a fűben, ő
maga pedig épen ellenkező irányban
kezd lassan ugrálni; a vadász ter-
mészetesen utána megy azon hi-
szemben, hogy a madár fészke felé
siet. De épenséggel nem oda megy
s a fogoly, midőn már látja, hogy
jó távol csalta a vadászt, hirtelen
fölrepül s vissza száll kicsinyeihez,
melyek csak akkor bujnak elő, ha
az öregnek „kluk! kluk!“ hangját
hallják.

No, úgy-e érdemel ez is olyan
dicséretet mint a czicza, mely az
eső előtt megmentette kicsinyeit?“

LAKMÁROZÓ FARKASOK.

(Képpel a 280. l.)

Télen, mikor fagyos, vastag hólepel
borítja a vidéket s ember és állat buvik
a hideg elől, rossz dolgok van farkas
uraiméknak a hegyekben. Csak ritkán
találnak prédára s ezért csapatba gyüle-
kezve s ordítva barangolják be a vidéket,
sokszor meglátogatják még a falvakat is és
ha más nincs, megtámadják az embereket
az utcán; kutyát, juhok pedig majd minden
éjjel rabolnak a hegyek közt fekvő fal-
vakból. Sokszor aztán, ha egy-egy őzre
bukkannak, addig üldözik, míg az őz
gyors lábai daczára is kifárad és össze-
rogy. Mohón rohannak reá a falánk fe-
nevadak; gyakran hozzájok esatlakozik
vendégképen egy-egy kánya vagy héjja,
de ezt a farkasok nem szívesen látják,
sőt ha tehetik, nyakon harapják és
megezik a vendéget is.

BUJÓSDI.

(Képpel a 277. l.)

Ni ni, eltűnt a Juczika,
Az a kérdés, hogy hát hova?
Bizonyosan elbujt oda,
Abba a sűrű bokorba.

Pszt! pszt! ott van, pszt! pszt!
itt van!

No, mondjátok meg, hogy hol van?
Még a feje se látszik ki,
Beh jó elbujt a kis Juczi.

Keressétek, kutassátok,
Talán mégis megkapjátok,
Ki megfogja, meg nem bánja
Ő lesz a páratlan czicza.

A KIS EGÉR.

Kis egérke a pinczében,
Sok fucsát tesz jó kedvében,
Egyet és mást ellopogat,
Amik másnak szánva voltak.

Ha meglát tejes fazekat,
Addig aztán meg sem nyughat,
Mig a tejfölt le nem kapja,
S kis bendőjét meg nem rakja.

A kamara zárt ajtaja,
Legkevésbé hátráltatja,
Kolbász, sonka nincs oly távol
Hogy meg ne lelje azt bárhol.

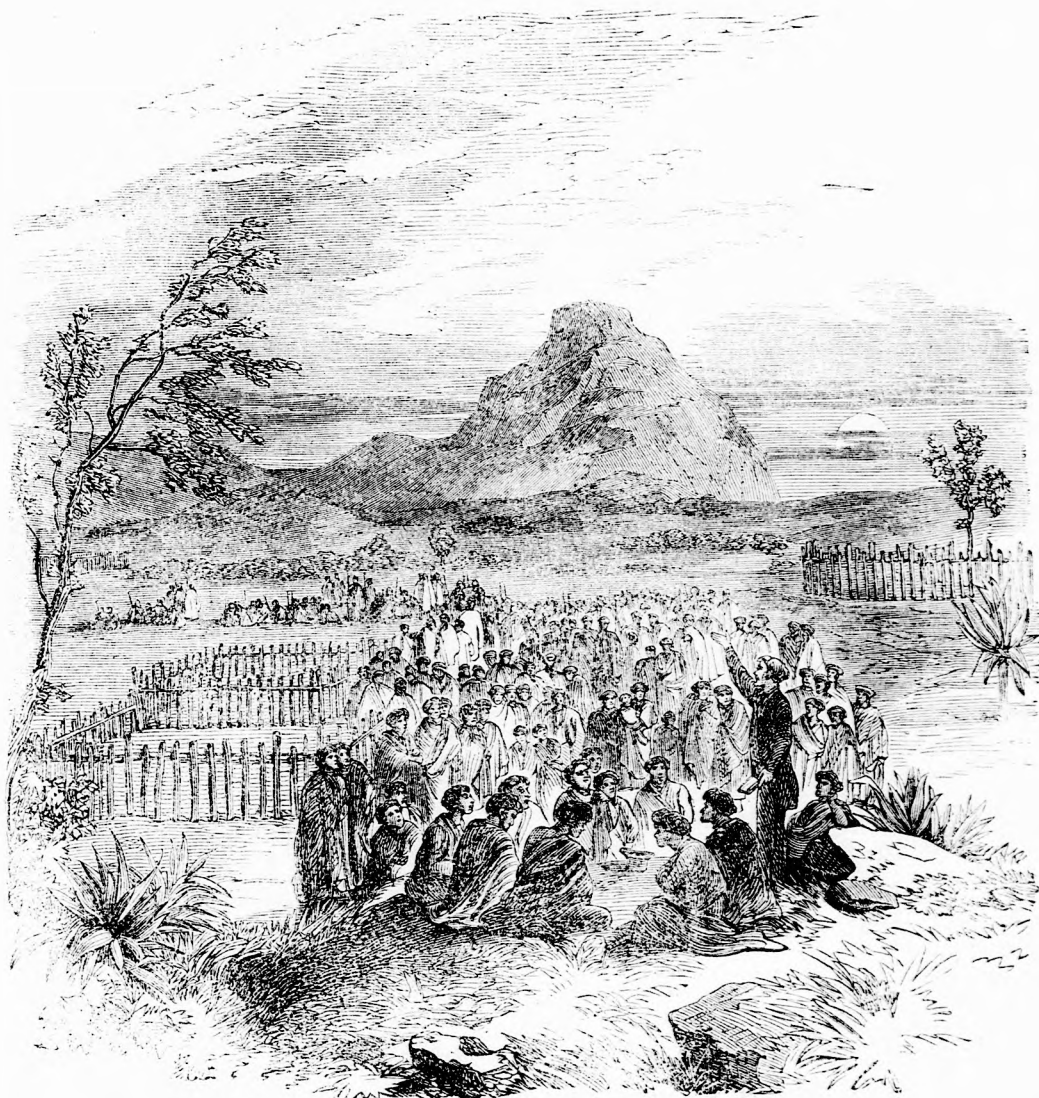
Jó egérke nem is nyugszik,
Mig bele nem gazdálkodik,
Mindent megnéz, meg is izlel
S mindent megehetőnek lel.

Nem válogat, nem, ok nélkül,
Meesz vaját kenyér nélkül,
A kolbászkát meg sem süti,
Mértékét egy is megüti.

Ha elfogyott vaj és sonka,
Ott van még a faggyuyertya,
Egér koma nem rátarti,
Jó nagy darabot kapar ki.

Gazdálkodjál csak kis egér,
Mig a czieza utól nem ér,
Majd nyivákolsz, majd óbégatsz,
Késő, meg nem szabadulhatsz.

A HITTÉRITŐ.

A forró nap hevén,
Izzó homokon,
S az éjszak-fény helyén:
A jeges partokon.

Vad hegységen ott,
S a völgy csendjében itt,
S hol fény övezi át
Ind főnök termetit:

Kis és nagy szigeten,
Óriás városon,
Hol mindenki pogány
S keresztény nincs rokon.

Itt prédikál s beszél,
S nem egyszer éri vész,
Hittérítő, mint más
Nem is kisebb vitéz.

A GYAKORLAT TESZ MESTERRÉ.

— Egy perzsa történet. —

Baram, egy hatalmas perzsa király, szenvedélyes vadász volt s egy izben nejének, a szép fiatal királynőnek is be akarta bizonyítani ügyességét a nyilazásban és dárdatetésben; magával vitte tehát egy napon a vadászatra s midőn a távolban megpillantának egy alvó őzikét, a király rámutatott s így szólt a királynőhöz:

„Látod azt az őzet? Nyilammal úgy fogom érinteni a füle hegyét, hogy meg nem ijed, csak megrázza azon hiszemben, hogy légy csipte meg.“

Ellőtte a nyilat s az őz csakugyan nem ugrott föl, csupán fülét rázogatta, mintha legyet kergetne onnan, aztán hátsó lábával vakarta; ekkor a király egy második nyillal az őznek lábát füléhez szegezte.

„No's, nem bámulsz?“ szolt aztán a királynőhöz.

„Ügyes vagy, de ebben nincs semmi bámulatos, mert a gyakorlat mesterré teszi az embert,“ felelt a királyné. Erre a király, ki bámulatos és dicséretet várt, oly haragra lobbant, hogy megöletni parancsolá a szép ifju királynét. Néhány jó minisztere a királynak kieszközölte, hogy a királynőt nem ölték meg, hanem csak kivitték egy nagy erdőbe, hol kevés reménye lehetett

a menekülésre a sok ragadozó fenevad elől.

Azonban mégis megmenekült. Hosszas bolyongás után egy kis falura talált az erdőben; a falu mellett egy régi vár romjai voltak. A szerencsétlen királyné eladta drága bársony ruháját és az épen rajta volt ékszereket, egy kis házaeskát vett a rom közelében s ott élt esendően és visszavonultan. Nem sokára egy kis borjut is vett, s a szomszédok nem tudták eleinte, mire való neki az a borju. De később, midőn megtudták, még kevésbé értették. A királynő mindennap hátára vette a borjut és a várromokhoz vezető meredek lépcsőn fel és le vitte.

Négy év mult el ekképen s a királyné még mindig hordta a borjut föl és le a hegyoldalon. A borju lassanként nagyra nőtt s mindig nehezebb lett; de a királyné ereje is növekedett arányosan, úgy hogy nem vette észre a változást.

Ezalatt a hatalmas Baram király, csakhamar megbánván a királynéra mért kegyetlen büntetést, nagy szomorúságba esett s mindenfelé kerestette, de hiába s már azt hitte, hogy az erdőben csakugyan széttépték a vadállatok. Sokáig nem ment ki palotájából, csak busongott, míg végre orvosai rábirták, hogy szórakozásul járjon vadászni.

Megint járt tehát az erdőben és kergette a vadat, midőn egy napon, nagyon belehevülvén egy

szarvas
falu elé
várrom
lepte vo
várrom
tált ott
hátán e
sulyu t
saját sz
tatott s
Ez meg
ván el
hogy le
géd al
képes e
da. —

„O
talmas
„nem e
eredm
azt mo
tesz me

E
és a k
elüzött
jaiba ö
mel vi
hol ál
A kirá
leczkeé
„a gya

E
M
E

szarvas üldözésébe, hirtelen egy kis falu elé bukkant s ennek szélén egy várromot pillant meg. Ez még nem lepte volna meg, de mit látott a várromok közt? Egy sugár nő sétált ott s egész könnyűséggel vitt hátán egy bizonynyal több mázsányi sulyu tehenet. A király alig hitt saját szemeinek, gyorsan oda vágatott s maga elé parancsolta a nőt. Ez megjelent, sűrű fátyollal borítván el arcát. A király kérdezte, hogy lehet az, hogy egy ilyen gyöngéd alkatu nő oly roppant terhet képes emelni — hisz ez igazi csoda. —

„Oh, ne mondd csodának, hatalmas király,“ felelt a fátyolos nő; „nem egyéb az türelmes gyakorlat eredményénél. Emlékszel-e arra, ki azt mondá neked, hogy a gyakorlat tesz mesterré? Elhiszed most?“

E szavaknál fölemelte fátyolát és a király bámulva ismerte meg az elüszött szép királynét. Rögtön karjaiba ölelte s alig fékezhető örömmel vitte vissza nejét a palotába, hol általános lett szintén az öröm. A király pedig hálás volt a kapott leczekeért és azontul elhitte, hogy „a gyakorlat tesz mesterré.“

A KIS VADÁSZ.

(Képpel a 276. l.)

Kis Ferike ül a lesben
— Nesz sem hallszik, oly csendesen
Meg is fogná tapsi fülest,
Ha oda érne egyenest.

De a nyulnak hosszú füle
S hosszú lába olyan messze
Elér a kis Ferikétől —
Nem is fél a kis legénytől.

Mikor hozzá elkerülget,
S hiszi, meg nem menekülhet,
A kis vadász orra bukik,
A füles meg messze ugrik

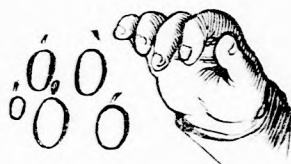
Utezu, hajrá, nosza rajta,
Világért sem hagyja abba,
Fut utána tüskön bokron
S már azt hiszi, el nem oson.

„Megvan!“ és már fogva tartja,
A markát ugyan szoritja,
Bumszti! Nagyt bukik hasra,
De tovább oszt' nem folytatja.

AZ ÁLLATORSZÁGBÓL.

Ha csip a méh, fulánkot vesz,
Fulánk nélkül vesz életet,
Mért csipne hát, ha nem bántják,
Csak nem akarja halálát?

KÉPTALÁNY.

TALÁLÓS KÉRDÉSEK.

Feketén megy be a konyhába, vörösen jön ki. Mi az?

Apja meg sem született s fia már a ház tetején nyargal?

Földön fa, fán viz, vizen kő, kővön vas, vason hús. Mi az?

AZ ÉN JÁTSZÓTÁRSAM.

Szövege a „KIS LAP“-ból.

Dallama SAMU bácsitól.

Mérsékelve.

1. Ját - szó - tár - sam fe - ke - te, a négy lá - bán jár az,
 2. Mi - helyt hall - ja lép - te - im, hegy - zi fű - le pár - ját.
 3. Ap - ró fe - hér fo - gá - val rán - czi - gál a paj - kos.

De mi - ó - ta ne - ve - lem két lá - bon szol - gál az.
 Kis lá - ba - i a bo - lond ku - tya - tán - czot jár - ják.
 Kis kö - tőm a fo - gá - tól sok - szor na - gyon ron - gyos.

Szö - re tisz - ta, ra - gyog is, nyak - pe - re - cze fé - nyes
 Meg - eső - vál - ja a far - kát, ug - rán - doz kö - rül - tem.
 De ha az - tán el - me - gyek át az is - ko - lá - ba.

Nem ko - mon - dor, nem is mopsz, szép kis a - gár ké - nyes.
 Most is nó - gat, sza - lad - junk, ját - szunk a li - get - ben.
 U - nal - má - ban majd meg - hal, sze - gény kis ku - tyács - ka.

